

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudců JUDr. Martiny Tvrdkové a JUDr. Jana Chmela, Ph.D. ve věci

žalobce: **Česká republika – Akademie věd České republiky**, IČO 60165171
sídlem Národní 3, 117 20 Praha 1
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

proti
žalované: **[Jméno a Příjmení]**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Františkem Vyskočilem, Ph.D.
sídlem Voršílská 130/10, 110 00 Praha 1

o vydání neoprávněně zadržovaných věcí

k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 28. 4. 2025, č. j. 6 C 376/2021-234

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **potvrzuje** ve znění: žalovaná je povinna vydat žalobci vzorky měsíčního prachu z měsíčních expedic xxx (rok xxx), xxx (rok xxx) a xxx (rok xxx), měsíc cca 1 g úlomků hornin, minerálů a skla o velikosti okolo 0,1 mm, stav cca 1 g prachu umístěný v 15 skleněných ampulích a 1 plastové vzorkovnici, tak jak jsou specifikovány v žádosti o vydání osvědčení podle zákona 71/1994 Sb. o prodeji a vývozu předmětů kulturní hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, pro trvalý vývoz z území České republiky ze dne 15. 7. 2020, ev. č. žádosti

03-15-07-2020-NM, která je nedílnou součástí tohoto rozsudku, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Ve výrocích II. a III. se rozsudek soudu prvního stupně **potvrzuje**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud prvního stupně shora označeným rozsudkem rozhodl tak, že žalované uložil povinnost vydat žalobci vzorky měsíčního prachu z měsíčních expedic xxx (rok xxx), xxx (rok xxx) a xxx (rok xxx), měsíc cca 1 g úlomky hornin, minerálů a skla o velikosti okolo 0,1 mm, stav: cca 1 g prachu umístěný v 15 skleněných ampulích a jedné plastové vzorkovnici, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (**výrok ad I. rozsudku**), dále žalovanou zavázal k povinnosti zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 6 900 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (**výrok ad II. rozsudku**) a uložil jí povinnost zaplatit České republice na nákladech řízení na účet prvostupňového soudu částku 19 167 Kč v téže lhůtě (**výrok ad III. rozsudku**).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal po žalované vydání vzorků měsíčního prachu z měsíčních expedic xxx, xxx a xxx, blíže specifikováno v žalobním petitu, s odůvodněním, že vlastníkem těchto měsíčních hornin nejprve byla Československá socialistická republika (ve zkratce ČSSR, pozn. odvolacího soudu) a posléze Česká republika, přičemž právo hospodaření s jejich vzorky náleží žalobci. Žalovaná měla tyto horniny obdržet od své matky [Osoba 1], která je však získala a poté zadržovala neoprávněně.
3. Soud prvního stupně provedl dokazování výsledkem svědků [Osoba 2] a [Osoba 3], dále provedl listinné důkazy a důkaz znaleckými posudky. V odůvodnění svého rozhodnutí pod body 11-42 uvedl zjištění, která učinil z jednotlivých provedených důkazů s tím, že další provedené důkazy již nepovažoval za relevantní. V bodě 44 odůvodnění rozsudku shrnul, že provedené důkazy potvrzují tvrzení žalobce o tom, že veškeré měsíční vzorky dovezené do ČSSR v sedmdesátých letech minulého století, byly určeny Československé akademii věd (ve zkratce ČSAV, pozn. odvolacího soudu) a žádný z nich nebyl předán toliko [Osoba 1] k jejímu soukromému užití. K tomu odkázal na zjištění, která učinil zejména z listinných důkazů – akty o předání vzorku měsíčního prachu ze dne 30. 4. 1971, 14. 6. 1973 a 10. 6. 1977, které byly získány na základě právní pomoci od Ruské federace. Z těchto listin jasně vyplývá, že všechny vzorky měsíčních hornin byly předány ČSAV pro vědecké účely a osoby, které je přebíraly, ([Osoba 4] v roce 1971, [Osoba 5] v roce 1973 a [Osoba 1] v roce 1977) vždy jednali jménem ČSAV jako její pověřenci. Tomu odpovídá i korespondence mezi tehdejšími zástupci ČSAV. [Osoba 1] se osobně zúčastnila jednání o předání vzorků z xxx a doplňkových vzorků z xxx a xxx v dubnu 1977. Soud prvního stupně poukázal na drobný rozpor v listině předložené žalobcem z 15. 2. 2021 ohledně uvedení data a chronologie předání vzorků měsíčních hornin, ten však nepovažoval za relevantní s poukazem na to, že i uvedený dokument potvrzuje, že všechny vzorky měsíčních hornin byly určeny ČSAV.
4. S námitkou o žalované o tom, že vzorky, které jsou předmětem žalobního petitu, nejsou těmi vzorky, které ČSAV v sedmdesátých let dvacátého století obdržela od Akademie věd SSSR (ve zkratce AV SSSR, pozn. odvolacího soudu), se soud prvního stupně vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 45. Soud prvního stupně k tomu poznamenal, že výsledky právní pomoci z Ruské federace obsažené v aktech ze dnů 30. 4. 1971 a 10. 6. 1977 jsou významné a informace v nich uvedené nelze posuzovat pouze v kontextu obsahu samotných listin ale též s ohledem na ostatní provedené důkazy. S ohledem na preciznost údajů v něm uvedených ho uvádí odvolací soud v doslovném znění.
5. Vzorky vyfotografované žalovanou, o jejichž vývoz žádala, z velké části nesou shodná označení se vzorky, které byly poskytnuty ČSAV k výzkumu, a jejichž správou byla dr. [Osoba 1] pověřena. Zcela konkrétně lze uvést, že z *aktu o předání vzorků měsíčního prachu ze dne 30. 4. 1971* soud zjistil, že

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

AV SSSR předala ČSAV vzorek označený L-16-20, který byl uskladněn v kontejnerech N_o 36 a 49, každý z nich byl v metalické kapsle. Na fotografiích obsažených v příloze žádosti č. 03-15-07-2020-NM na straně 1 vpravo nahoře a straně 2 vlevo nahoře je zcela zřetelně rozeznatelná kapsle částečně metalického vzezření popsaná azbukou nesoucí označení 16-20 a N_o 49. Již tyto údaje podle názoru soudu postačují ke ztotožnění tohoto vzorku s tím, který byl předán ČSAV z vesmírné stanice xxx v roce 1971. Stejným způsobem lze ztotožnit vzorky měsíčních hornin z vesmírné stanice xxx a xxx předané ČSAV v roce 1977, které jsou popsány v *Aktu o předání vzorků měsíčního prachu ze dne 10. 6. 1977*. Nejprve tedy k těmto ze stanice xxx, jež v citovaném aktu nesly označení č. 1609–3, č. 1614-4 a č. 1614-5. Nádobky s tímto označení jsou vyfotografovány v příloze žádosti č. 03-15-07-2020-NM na straně 4, 9 a 10, což soud konstatoval vědom si toho, že na poslední jmenované straně je vyfotografována ampule označena pouze čísly 614-4, což lze přikládat tomu, že nebyl vyfotografován celý nápis, který štítek obsahuje. Shoda v označení těchto dvou vzorků je nicméně i přesto značná (5 znaků ze 6). Obdobný závěr lze vztáhnout ke vzorkům z vesmírné stanice xxx, které v citovaném aktu nesly označení č. 2001-3, č. 2001-4 a č. 2014-5. Ze strany 12 přílohy žádosti č. 03-15-07-2020-NM vyplývá, že žalovaná disponuje ampulí označenou číslem 2001-3 a č. 001-4, kdy druhé označení opět vlivem špatného úhlu fotografie nebylo vyobrazeno celé, ale panuje zde shoda v 5 ze 6 znaků, a ze strany 13, že jeden vzorek byl označen 2014-5. Shora shrnuté skutečnosti vedly soud k závěru, že takto označené vzorky měsíčních hornin, které byly předány ČSAV v letech 1971 a 1977 z expedice xxx a xxx, jsou totožné s těmi, jimiž v současné době disponuje žalovaná, přičemž důkazy na podporu tohoto závěru hovoří zcela jasně. Je velice nepravděpodobné, resp. *de facto* vyloučené, aby žalovaná nebo její matka ampulky s měsíčními horninami popsaly a označily zcela shodně jako AV SSSR, která je předala ČSAV. S ohledem na tento závěr má soud za prokázáno, že ani zbytek vzorků, včetně těch, které pocházely z vesmírné stanice xxx, nebyl předán [Osoba 1] k jejímu osobnímu užití, protože jsou zabaleny obdobným způsobem jako vzorky, které byly určeny pro výzkum v ČSAV, jež jsou výše ztotožněny, a tudíž soud dospěl k závěru, že jde rovněž o vzorky, které měly sloužit pouze k výzkumu v československých laboratořích. Vzorky na stranách 6 a 7 přílohy žádosti č. 03-15-07-2020-NM uložené na Petřího miskách a v plastové vzorkovnici pak vykazovaly obdobný styl balení, jako ty, jež byly zkoumány v ČSAV, což potvrdil svědek [Osoba 2].

6. Podle soudu také závěr o tom, že žádný ze vzorků měsíčních hornin nebyl určen pro osobní potřebu [Osoba 1], podporují též ostatní žalobcem předložené důkazy, zejména pak fotodokumentace, internetový článek na adrese www.denik.cz a dále výpovědi svědků [Osoba 3] a svědka [Osoba 2]. Ve prospěch žalobkyně svědčí pouze jediný důkaz, a to dopis IOH z 9. 4. 2019, který však soud prvního stupně hodnotil „s rezervou“ a informace v něm obsažené v považoval za pouze obecné a zavádějící. Uvedený důkaz byl pořízen na osobní žádost žalované, a navíc se primárně vyjadřuje k tomu, že IOH nebude uplatňovat nárok na vzorky měsíčních hornin, což potvrdil v dopise ze 15. 2. 2021 též předseda Ruské akademie věd (ve zkratce RAV, pozn. odvolacího soudu) [Osoba 6] a uvedl na pravou míru, že vzorky měsíčních hornin byly předány [Osoba 1] výhradně jako zástupci ČSAV. To podporují i další provedené důkazy. Soud prvního stupně odkázal na poučení, které bylo žalované poskytnuto podle § 118a o. s. ř. s tím, že žalovaná svoji povinnost tvrzení a povinnost důkazní nesplnila.
7. Zjištěný skutkový stav prvostupňový soud posoudil podle občanského zákoníku – zákon č. 89/2012 Sb. v platném znění, ve zkratce o. z. Odkázal na jeho §§ 1098, 1090 odst. 1, 1091 odst. 1, 1092, 1095 a 3066 o. z., uvedená ustanovení ocitoval. Zabýval se v prvé řadě tím, zda vzorky měsíčních hornin nemohla vydržet samotná žalovaná, která namítala, že je jejich dlouhodobou držitelkou.
8. Žalovaná převzala vzorky měsíčních hornin do svého držení dne 10. 5. 2019 a předtím je delší dobu, než čtyřicet let držela její matka [Osoba 1]. S ohledem na tuto skutečnost nemohlo dojít k tomu, že by předmětné vzorky měsíčních hornin vydržela svojí samostatnou držbou žalovaná, tedy bez započtení doby, po kterou držela vzorky měsíčních hornin její právní předchůdkyně, neboť do

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

okamžiku podání žaloby dne 10. 9. 2021 nesplnila základní podmínku tříleté nepřetržité držby předmětných movitých věcí, která uplynula nejdříve dne 10. 5. 2022. Dále se prvostupňový soud zabýval tím, zda došlo k započtení doby, po kterou vzorky měsíčních kamenů držela [Osoba 1], do vydržecí doby žalované. K tomu uvedl, že [Osoba 1] nesplnila svoji držbou vzorků měsíčních hornin podmínku pro jejich vydržení, protože v případě, kdyby je vydržela již ona sama, nebylo by co započíst, protože by se ona sama stala vlastníkem vzorků předmětných hornin a mohla by s nimi svobodně nakládat. [Osoba 1] sice měla vzorky měsíčních hornin po několik desítek let ve svém držení, nicméně nikdy k nim nemohla nabýt vlastnické právo řádným vydržením, když bylo prokázáno, že všechny vzorky, a to včetně těch, které jsou v současné době v držení žalované, byly do tehdejší SSSR přivezeny jako výzkumný materiál určený pro výzkum ČSAV a nejednalo se tedy o dar. O tom, že by matka žalované dostala jakékoliv vzorky měsíčních hornin darem, nevěděli ani její spolupracovníci nebo široká odborná veřejnost a ani jiné instituce. Nedošlo tak k naplnění podmínky řádné držby podle dříve platného občanského zákoníku – zákon č. 40/1964 Sb., ve zkratce obč. zák. účinný do 1. 1. 2014.

9. Soud prvního stupně nepřisvědčil ani názoru žalované o tom, že by žalovaná získala vlastnické právo k předmětným horninám na základě institutu mimořádného vydržení. Podmínkou mimořádného vydržení na rozdíl od řádného vydržení není poctivá držba, ani – pro dobu držby před 1. 1. 2014 - držba oprávněná, ale nedostatek poctivého úmyslu. Hodnocení poctivosti úmyslu je individuální, záleží vždy na okolnostech případu, k čemuž soud prvního stupně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. 22 Cdo 3387/2021 a další judikaturu Nejvyššího soudu ČR. Poté vysvětlil pojem „nepoctivý úmysl“ a zabýval se tím, zda žalobce prokázal, že byla držba vzorků měsíčních kamenů ze strany [Osoba 1] úmyslně nepoctivá, tedy nemorální. K tomu odkázal na provedené důkazy a poukázal na to, že jediné vzorky měsíčních hornin, které byly matce žalované objektivně dostupné, byly ty, které se nacházely v ČSAV v době, kdy tam pracovala. Ty byly ČSAV předány AV SSSR v letech 1971, 1973 a 1977. V roce 1977 [Osoba 1] část těchto vzorků přebírala jménem ČSAV sama a poděkovala za ně, tedy věděla, že jde o vzorky určené ČSAV, což deklarovala ve zprávě z pracovní cesty z června 1977. Podle výsledků dokazování se také jednalo o jediné vzorky, které kdy z rukou Akademie věd SSSR převzala.
10. Soud prvního stupně uvedl, že zásadním ukazatelem pro posouzení poctivosti úmyslu [Osoba 1] je to, že žalobce prokázal, že vzorky, které [Osoba 1] předala dne 10. 5. 2019 žalované, byly svým označením a laboratorním vzezřením shodné s těmi, které byly zkoumány ČSAV a které z velké části [Osoba 1] jako oficiální zástupce ČSAV z Moskvy v roce 1977 přivezla. Prvostupňový soud tak uzavřel, že jednání [Osoba 1] při nabytí a výkonu držby předmětných vzorků měsíční horniny nemohlo být poctivé, neboť [Osoba 1] nemohla nabýt dojmu, že by jí svědčilo jakékoliv právo k nim. Vzorky byly po celou dobu její kariéry v ČSAV ve vlastnictví ČSAV, o čemž prokazatelně věděla. Matka žalované k nim měla neomezený přístup, byly jí svěřeny, a tudíž ona je spravovala jako věci svěřené a po ukončení jejího působení v této instituci je měla odevzdat, nehledě na to, zda je po ní někdo vyžadoval, či nevyžadoval, což se nestalo. Tím způsobila ČSAV významnou škodu, což s ohledem na své postavení ve výzkumu měsíčních hornin rovněž musela vědět. Po roce 1989 měla vzorky ve svém držení, což potvrdila i žalovaná, neboť vydržení těchto vzorků dokládala potvrzením, že její matka je u sebe měla po dobu delší než čtyřicet let. Prvostupňový soud tak konstatoval, že [Osoba 1] vědomě se znalostí všech relevantních skutečností si vzorky ponechala ve svém držení a tím je odňala z dispozice ČSAV. Nebyla tak naplněna podmínka nedostatku nepoctivého úmyslu, který je obligatorní pro mimořádné vydržení. Žalovaná si tak dobu držby [Osoba 1] nemohla započíst do své držby.
11. Soud prvního stupně tak shrnul, že nedošlo k řádnému a ani k mimořádnému vydržení vlastnického práva ke vzorkům měsíčních hornin a dále se zabýval otázkou platnosti darovací smlouvy ze dne 10. 5. 2019. K tomu odkázal na zásadu občanského práva, podle níž nikdo nemůže převést na jiného více práv, než kolik sám má. Uvedl § 2055 odst. 1 a § 586 odst. 1 a 2 o. z. a uzavřel, že žalobce uplatnil námitku neplatnosti darovací smlouvy ze dne 10. 5. 2019 důvodně. Nebylo totiž prokázáno,

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

že by matka žalované někdy nabyla vlastnické právo předmětných vzorků měsíčních hornin, proto toto právo taky nemohla platně převést na žalovanou. I přesto, že v darovací smlouvě je deklarována dobrá víra [Osoba 1] o tom, že je vlastníkem předmětu daru a že na něm nevážnou práva třetích osob, tak [Osoba 1] v dobré víře nikdy nebyla. Nelze ovšem popřít, že v dobré víře mohla být žalovaná ohledně prohlášení matky, že tato je vlastníkem vzorků měsíčních hornin. Soud prvního stupně poukázal ovšem na specifičnost předmětu daru – vzorků měsíčních hornin, s nimiž se běžně neobchoduje. Potvrzení od Ruské akademie věd (ve zkratce RAV, pozn. odvolacího soudu), které si žalovaná opatřila, nelze považovat za jasný důkaz vlastnictví, s nímž by bylo možné s ohledem na vzácnost převáděných věcí se spokojit, a to zejména proto, že uvedená listina neobsahuje žádné bližší informace o tom, o jaké konkrétní vzorky měsíčních hornin se jedná a ani případná dobrá víra žalované, která od své matky uvedené vzorky převzala v domnění, že její matka je oprávněna k nim převést vlastnické právo, nic nemění na tom, že žalobce může namítat relativní neplatnost darovací smlouvy k zajištění ochrany svých vlastních zájmů. Podle soudu je tak darovací smlouva ze dne 10. 5. 2019 relativně neplatná, protože na jejím základě bylo převedeno vlastnické právo, které dárce nikdy nenabyl a žalovaná byla ještě před uzavřením této smlouvy uvedena v omyl.

12. Ze všech těchto důvodů prvostupňový soud žalobě vyhověl.
13. O nákladech řízení účastníků rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř. Náhradu nákladů řízení přiznal úspěšnému žalobci, a to podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Výrok o nákladech řízení státu odůvodnil § 148 odst. 1 o. s. ř. Státu přiznal vůči žalované náhradu nákladů řízení spočívajících ve vyplaceném překladném za překlad listin.
14. Proti rozsudku podala odvolání žalovaná. V něm nejprve zrekapitulovala stručně skutkové a právní závěry, k nimž prvostupňový soud dospěl a poukázala na vadu žalobního petitu, kdy tento je neurčitý, nepřezkoumatelný a nevykonatelný. Pokud prvostupňový soud konstatoval přesný výčet toho, co bylo ČSAV předáno a přesně při předání specifikováno, pak jediný zákonem aprobovaný závěr soudu prvního stupně by měl být v tom smyslu, že žalobce prokázal vlastnictví přesně a pouze těch vzorků měsíčního prachu, které jsou uvedeny v aktech o předání vzorků měsíčního prachu ČSAV. Je proto s podivem a v rozporu se zákonem, pokud soud prvního stupně žalované ukládá povinnost vydat žalobci blíže nespecifikované vzorky měsíčního prachu. Nadto údaj „cca 1 g“ ani přibližně nekoresponduje s údaji uvedenými v aktech o předání vzorků měsíčního prachu. Podle žalované je tak výrok I. rozsudku neurčitý a v rozporu se zákonem.
15. Z kontextu odůvodnění lze dovodit, že soud prvního stupně dospěl k závěru o důvodnosti žaloby výlučně ze svých závěrů porovnání obsahu aktů o předání vzorků měsíčního prachu ČSAV s fotodokumentací přiloženou k žádosti žalované o vydání osvědčení podle zákona č. 71/1994 Sb. K tomu žalovaná opět zopakovala závěry vyjádřené v napadeném rozsudku a připustila, že pokud by úvaha prvostupňového soudu byla správná, tak by se tato mohla týkat pouze některých vzorků, a to z prvně uvedeného pouze vzorku No 49, z druhého č. 1609-3 a 1614-5 a ze třetího 2001-3 a 2014/5, tedy celkem pěti vzorků. Pokud soud prvního stupně uvádí ještě další vzorky s tím, že pravděpodobně jejich čísla jsou shodná, když se shoduje většina znaků, tak je třeba konstatovat, že v tomto případě nahrazuje důkazní břemeno žalobce svými vlastními úvahami. Podle žalované ohledně většiny vzorků uvedených v žádosti o vydání osvědčení podle zákona č. 71/1994 neexistuje žádný důkaz či shoda s jakýmkoliv vzorky, které by měly být podle aktu předány ČSAV. Přesto prvostupňový soud svým výrokem zavazuje žalovanou k vydání „cca 1 g prachu umístěného v 15 skleněných ampulích a jedné plastové vzorkovnici“. Žalovaná zopakovala, že prokázala, že jí matkou [Osoba 1] byly v roce 2019 darovány vzorky měsíční půdy z xxx, xxx a xxx a to konkrétně 6 vzorků měsíční půdy z xxx, 6 vzorků měsíční půdy z xxx a 3 vzorky měsíční půdy xxx, k čemuž odkázala na darovací smlouvu z 10. 5. 2019. Nesouhlasila s názorem soudu prvního stupně o tom, že z potvrzení RAV z 9. 4. 2019 nevyplývá, že vzorky měsíčního prachu byly darovány [Osoba 1] jako fyzické osobě. K tomu odkázala na obsah uvedeného potvrzení a zopakovala, že vlastnictví matky k těmto vzorkům jasně prokázala.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

16. V další části odvolání namítla, že žalobce neprokázal a ani neprokazoval, že by mu jakékoliv vzorky měsíčního prachu chyběly; více jak 32 let po odchodu matky žalované z pracoviště ani žádné vzorky nepostrádal. To se účelově snaží zakrýt vyvoláním dojmu, že evidenci vzorků měla mít na starosti právě matka žalované, bylo však prokázáno, že vzorky byly předány akademiku [Osoba 5], který za ně nesl odpovědnost. Žalovaná namítla, že [Osoba 1] nebyla statutárním zástupcem ČSAV a nebylo její odpovědností vést evidenci či za vzorky odpovídat. Není proto dána aktivní legitimace žalobce.
17. Žalovaná nesouhlasila se závěrem soudu prvního stupně, že nebyly splněny podmínky pro mimořádné vydržení ve smyslu § 1095 o. z. Uvedený institut rozebrala s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 3387/2021 a uzavřela, že žádné skutečnosti prokazující nepoctivost držby [Osoba 1] v tomto řízení prokázány nebyly a ani nebyly žalobcem navrženy žádné důkazy k prokázání nepoctivosti držitele. Bylo třeba zjistit a prokázat, zda se vůbec [Osoba 1] mohla chopit a chopila držby. Teprve potom nastupuje otázka, v jakých skutkových okolnostech a s jakým úmyslem, což ale prokázáno nebylo. Mimořádné vydržení se neopírá o dobrou víru, ale o poctivost držitele, respektive nedostatek nepoctivého úmyslu a nelze si představit jiný důkaz o tom, že [Osoba 1] považovala svoji držbu za poctivou než to, že vzorky darovala dceři a povolila jí tyto předložit státním orgánům.
18. V závěru odvolání žalovaná shrnula, že RSFR je právním nástupcem SSSR, tedy Akademie věd SSSR v rozhodném období měla plnou právní a procesní subjektivitu a tím i způsobilost k právním úkonům. Pokud tedy nějaké fyzické osobě něco darovala, včetně vzorků měsíčního prachu z automatických lunárních sond, tak se jedná o platný právní akt, který byl plně v jeho kompetenci a RSFR tento akt vnímá jako právně perfektní, a ničím nezpochybnitelný. Žalovaná poukazovala na postavení [Osoba 1] jako mimořádně vážené vědkyně, která si uvedený dar zcela jistě zasloužila, k čemuž byla předložena řada důkazů. Česká republika jako právní nástupce ČSSR k tomuto souboru předmětů nemá žádný právní vztah, neboť jej darovala (v zahraničí) zahraniční právní osoba, tedy Akademie věd SSSR, československému občanovi jako soukromý dar a dar byl řádně převezen přes hranice a takto užíván. ČSAV a ani jiná socialistická organizace uvedený dar nikdy nevlastnily, neevidovaly ho. Že ČSAV evidenci vedla, je evidentní i z výsledku svědka [Osoba 2]. Žalovaná závěrem navrhl, aby odvolací soud rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá.
19. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalované odkázal na správná skutková zjištění soudu prvního stupně a jeho správné právní posouzení. Žalobce v řízení své vlastnické právo bezpochybně prokázal řadou historických dokumentů, když bylo prokázáno, že vzorky měsíčního prachu z misí xxx byly ze sovětské strany věnovány vždy ČSAV a [Osoba 1] byla toliko pracovnící ČSAV, které v rámci výkonu své práce byla pověřena koordinací projektu, správou těchto vzorků a tyto vzorky případně též jako zástupce ČSAV přebírala na svých pracovních cestách v Sovětském svazu. Tvzení žalované o tom, že by vzorky měsíčního prachu [Osoba 1] obdržela darem za své zásluhy k vlastnímu užití, bylo v řízení zcela vyvráceno. [Osoba 1] byla jako zaměstnanec ČSAV pověřena koordinací vědy a výzkumu v dané oblasti a jejím úkolem byla správa majetku ČSAV v podobě postupně získávaných vzorků lunárních hornin. S těmi hospodařila jednotlivá pracoviště ČSAV. Nadto žalovaná ani přes opakované výzvy soudu nepředložila žádné důkazy k prokázání svých tvrzení a opakovaně se dovolávala tolika na dopis z 9. 4. 2019, který soud prvního stupně jako důkaz vyhodnotil správně. Žalovaná tak vlastnické právo [Osoba 1] ke vzorkům měsíčních hornin neprokázala. Námitka žalované ohledně neurčitosti, nepřezkoumatelnosti a nevykonatelnosti žalobního petitu je rovněž neurčitá, žalobní petit je zcela určitý a je z něj jasné, jaké vzorky žalobce požaduje vydat. Matka žalované nebyla, a se zřetelem ke všem okolnostem ani nemohla být oprávněnou držitelkou vzorků měsíčních hornin ve smyslu § 134 dříve platného občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., je tedy vyloučeno nabytí jejího vlastnického práva k nim vydržením. Matka žalované tak nebyla oprávněna později převést své vlastnické právo, které měla údajně mít, na žalovanou. Nejsou splněny ani podmínky mimořádného vydržení podle § 1095 o. z., neboť bylo prokázáno, že právní předchůdkyně žalované nebyla s ohledem na své profesní

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

postavení v ČSAV poctivou držitelkou vzorků měsíčního prachu a ani nemohla nabýt dojmu, že by jí k nim svědčilo jakékoliv právo. Není tedy splněna podmínka absence nepoctivého úmyslu. Žalobce žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

20. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku, včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo a neshledal odvolání žalované opodstatněným.
21. V prvé řadě odvolací soud konstatuje k námitce žalované, že soud prvního stupně se dopustil procesního pochybení, když podcenil formulaci žalobního petitu, pokud jde o identifikaci věcí, jejichž vydání se domáhá. Je třeba připustit specifičnost tohoto sporu, kdy odvolacímu soudu není znám jiný případ projednáváný u soudů, kdy by se vlastník domáhal reivindikační žalobou, tedy žalobou na vydání věci, vydání „měsíčního prachu z měsíčních expedic ...“, přičemž s ohledem na specifičnost předmětu vydání lze připustit jistou komplikaci při jeho identifikaci. Přesto je ale i zde nezbytné, aby žalobní petit byl formulován tak, aby byl materiálně vykonatelný, tedy splňoval náležitosti § 79 odst. 1 o. s. ř. Žalobce při odvolacím jednání dne 5. 11. 2025 žalobní petit v tomto směru postupem podle § 43 o. s. ř. upřesnil tak, že doplnil, že se domáhá vydání všech vzorků měsíčního prachu z měsíčních expedic xxx v roce xxx, xxx v roce xxx a xxx v roce xxx tak, jak jsou uvedeny v žádosti žalované o vydání osvědčení podle zákona č. 71/1994 Sb. pro trvalý vývoz z území České republiky ze dne 15. 7. 2020, evidenční číslo žádosti 03-15-07-2020-NM. V tomto směru žalobní petit upřesnil, když žádost učinil jeho součástí. K tomu doplnil, že v žádosti jsou obsaženy všechny vzorky měsíčního prachu, jejichž vydání se domáhá, přičemž z obsahu této žádosti je naprosto zřejmé, že jednotlivé vzorky měsíčního prachu jsou v ní náležitě specifikovány a doplněny řadou fotografií tak, že žalobní petit tak, jak ho žalobce formuloval v žalobě ve spojení s touto žádostí, která je jeho nedílnou součástí, je materiálně vykonatelný; o identifikaci jednotlivých vzorků měsíčního prachu nemůže být žádných pochyb. K tomu odvolací soud poukazuje na ztotožnění předmětu vydání, které soud prvního stupně provedl v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 45, v němž vysvětlil, jakým způsobem jednotlivé vzorky měsíčního prachu ztotožnil. Vyšel při tom právě zejména z fotodokumentace obsažené jako příloha k žádosti žalované ze dne 15. 7. 2020 shora uvedené, když odvolací soud shodně s ním připouští, že pokud z fotografií není zcela zřejmé celé označení číselným kódem, tak je to třeba přičíst „kvalitě fotografie“, kdy ampule byly fotografovány pod různým úhlem, z různých pohledů a s ohledem na jejich kulatý tvar nebylo možno fotografickým přístrojem je zachytit tak, aby na fotografii bylo patrné celé číselné označení – toto vysvětlení soudu prvního stupně odvolací soud plně sdílí. O totožnosti však nemůže být sporu, k čemuž odvolací soud pro zjednodušení uvádí, že není známo, že by v České republice byly mimo vzorků v držení žalované jiné vzorky měsíčního prachu než ty, které žalobce požaduje.
22. Vada žaloby spočívající v nedostatečné identifikaci předmětu vydání tak byla žalobcem v součinnosti s odvolacím soudem odstraněna, nejde tedy o vadu řízení ve smyslu § 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř., neboť v daném případě náprava byla zjednána v průběhu odvolacího řízení. Odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř. naplněn není.
23. K otázce aktivní věcné legitimace žalobce uvádí odvolací soud následující.
24. Československá akademie věd byla zřízena s účinností od 12. 11. 1952 zákonem č. 52/1952 Sb. jako „nejvyšší vědecká instituce republiky Československé sdružující nejvýznamnější vědecké pracovníky státu“ (k tomu § 1 odst. 1 citovaného zákona). Tento zákon byl s účinností od 18. 7. 1963 zrušen zákonem č. 54/1963 Sb., který definoval Československou akademii věd jako právnickou osobu. Správu národního majetku svěřeného akademii vykonávají jménem akademie její organizační útvary (k tomu § 4 zákona č. 54/1963 Sb.). Uvedený zákon byl s účinností od 28. 12. 1992 zrušen zákonem č. 599/1992 Sb. kterým byla Československá akademie věd zrušena „uplynutím dne 31. prosince 1992“ (§ 1 cit. zákona), - stalo se tak zjevně v souvislosti se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky. Zákon současně ve svém § 2 stanovil, že nemovitě a movité věci, majetková práva s výjimkou majetkových práv nehmotné povahy ve vlastnictví České a Slovenské Federativní

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

Republiky, k nimž přísluší právo hospodaření Československé akademii věd, ... přecházejí dnem 31. 12. 1992 na organizaci určenou zákonem České národní rady. Tímto zákonem byl stále platný zákon č. 283/1992 Sb., který s účinností od 28. 12. 1992 zřídil Akademii věd České republiky (§ 1 tohoto zákona). Podle § 3 odst. 1 zákona č. 283/1992 Sb., je Akademie věd České republiky organizační složkou České republiky, její činnost je financována ze státního rozpočtu České republiky.

25. Z uvedeného je zřejmé, že Československá akademie věd, která byla zřízena ke dni 12. 11. 1952 zákonem č. 52/1952 Sb., působila od účinnosti později platného zákona č. 54/1963 Sb. dne 18. 7. 1963 sice jako právnická osoba s tím ovšem, že sama nevlastnila majetek. Spravovala pouze majetek ve vlastnictví státu prostřednictvím svých organizačních útvarů, tak, jak vyplývá z § 4 zákona č. 54/1963 Sb. Takto působila i v sedmdesátých a osmdesátých letech minulého století a počátkem devadesátých let minulého století až do 28. 12. 1992, kdy byl zákon č. 54/1963 Sb. zrušen a nahrazen zákonem 283/1992 Sb., který zřídil Akademii věd České republiky, jak je uvedeno shora. Akademie věd České republiky je tak jako organizační složka státu právním nástupcem Československé akademie věd, která majetek nevlastní, majetek je ve vlastnictví České republiky, Akademie věd ho toliko spravuje jako organizační složka státu.
26. Právní nástupnictví na straně žalobce, pokud jde o vlastnické právo k majetku – Československá socialistická republika – Československá akademie věd a Česká republika – Akademie věd České republiky – bylo v řízení nepochybně prokázáno. Vlastníkem věcí, jejíž vydání se žalobce domáhá, byla dříve Československá socialistická republika a právo hospodaření k nim (podle tehdejší terminologie jejich správu), vykonávala Československá akademie věd a právním nástupcem Československé socialistické republiky je Česká republika a hospodaření k uvedeným věcem vykonává Akademie věd České republiky jako organizační složka státu.
27. Soud prvního stupně se správně zabýval tím, zda žalované svědčí k věcem, jejichž vydání po ní se žalobce domáhá, vlastnické právo. Žalovaná tvrdila, že vlastnické právo získala na základě darovací smlouvy, kterou uzavřela dne 10. 5. 2019 se svojí matkou [Osoba 1] s tím, že [Osoba 1] jako dárkyně darovala žalované jako obdarované uvedené věci, tak jak jsou specifikovány v čl. 1 darovací smlouvy. K tomu odvolací soud shodně se soudem prvního stupně uvádí, že pokud právní předchůdkyně žalované [Osoba 1] nebyla vlastníkem těchto věcí, jak bude vysvětleno ještě dále, tak je nemohla platně převést darovací smlouvu na jinou osobu, neboť jak soud prvního stupně správně, poznamenal, nikdo nemůže převést více práv, než sám má. Na rozdíl od soudu prvního stupně je ovšem odvolací soud toho názoru, že darovací smlouva není neplatná relativně pro omyl na straně žalované, ale absolutně proto, že pokud jí [Osoba 1] předvedla vlastnické právo k věcem, které nevlastnila, tak je třeba tuto smlouvu hodnotit jako smlouvu, která je v rozporu se zákonem, když smysl a účel zákona to vyžaduje tak, jak předpokládá § 580 odst. 1 o. z. s účinností od 1. 1. 2014 (občanský zákoník, ve zkratce o. z.).
28. Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně o tom, že žalovaná nemohla nabýt vlastnické právo na základě své originální držby bez toho, že by se jí započítala vydržecí doba její právní předchůdkyně. Soud prvního stupně správně zjistil, že žalovaná převzala vzorky měsíčních hornin do svého držení až na základě darovací smlouvy ze dne 10. 5. 2019, když předtím je po dobu zhruba čtyřicet let držela její matka [Osoba 1], a byť lze připustit, že mohla být v dobré víře o tom, že uvedené vzorky její matce právem náležely, tak tato její dobrá víra musela být narušena nejpozději dnem 3. 10. 2021 (nikoliv dnem 10. 9. 2021, kdy byla žaloba u soudu podána, jak uvedl soud prvního stupně), kdy jí byla postupem podle § 49 odst. 1 a 4 o. s. ř. doručena žaloba. Z uvedeného je zřejmé, že od data uzavření darovací smlouvy dne 10. 5. 2019 do tohoto data doručení žaloby neuplynula doba delší než tři let tak, jak stanoví § 1091 odst. 1 o. z. Žalovaná se tedy nemohla stát vlastníci uvedených věcí na základě řádného vydržení a tím spíše ani na základě institutu mimořádného vydržení podle § 1095 o. z. u něhož se předpokládá doba dvojnásobně dlouhá, tedy šesti let. Tento závěr soudu prvního stupně je zcela správný.

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

Soud prvního stupně se poté podrobně zabýval tím, zda vlastnické právo k věcem vydržela právní předchůdkyně [Osoba 1], její matka. K tomu provedl podrobné dokazování, všechny důkazy řádně zhodnotil podle zásady volného hodnocení důkazů ve smyslu § 132 o. s. ř., tedy každý důkaz jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech s přihlédnutím ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Soud prvního stupně zjistil skutkový stav správně a vyvodil z něj i správné závěry právní. K tomu odvolací soud dodává, že institut vydržení zavedl do dříve platného občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. až zákon č. 131/1982 Sb. s účinností od 1. 4. 1983, který ve svém § 135a umožňoval, aby vlastníkem věci, která může být předmětem osobního vlastnictví, se stal občan, který ji má nepřetržitě v držbě podle § 132a odst. 1 pokud jde o movitou věc po dobu tří let a nemovitou věc po dobu deseti let. § 135a odst. 3 obč. zák. obsahoval omezení v tom směru, že takto nebylo možno nabýt vlastnické právo k věci z majetku v tzv. socialistickém vlastnictví, nebo k věci, ke které měla socialistická organizace právo užívání podle zvláštních předpisů – obdobně nebylo možno nabýt vlastnické právo i k pozemku, který byl v socialistickém vlastnictví nebo k němuž měla socialistická organizace právo užívání podle zvláštních předpisů. Do této doby si mohl občan započíst i dobu, po kterou měl věc nepřetržitě v držbě jeho právní předchůdce (§ 135a odst. 4 obč. zák.). Ustanovení § 507a odst. 3 zák. č. 131/1982 Sb. pak umožňovalo započíst si do této vydržecí doby i dobu, po kterou občan nebo jeho právní předchůdce měl věc nepřetržitě v držbě i před tímto datem (1. 4. 1983) s tím ovšem, že tato doba neskončí dříve než uplynutím jednoho roku od tohoto dne.

29. Soud prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí správně vysvětlil podmínky řádné držby a vydržení podle dříve platného občanského zákoníku. V řízení bylo zejména listinnými důkazy prokázáno, že vzorky měsíčních hornin byly v sedmdesátých letech dvacátého století předány Akademií věd Svazu sovětských socialistických republik Československé Akademii věd – k tomu akt o předání ze dne 30. 4. 1971, kdy byl předán vzorek z měsíční expedice xxx, akt o předání měsíčního vzorku prachu ze 14. 6. 1973, kdy byl předán vzorek z měsíční expedice xxx a akt o předání vzorků měsíčního prachu z 10. 6. 1977, kdy byly předány vzorky měsíčního prachu z měsíční expedice xxx a dodatečně i vzorky z měsíčního prachu z měsíčních expedic xxx a xxx tak, jak jsou v těchto aktech specifikovány. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně považuje tyto listinné důkazy za stěžejní, kdy z jejich textu je jednoznačně zřejmé, že vzorky byly předány vždy Československé akademii věd a pokud je přejímala určitá osoba, tak tak činila vždy jako zástupce Československé akademie věd. K tomu soud správně poznamenal, že vzorky z měsíčního prachu na základě třetího aktu z 10. 6. 1977 byly předány zástupkyni Československé akademie věd [Osoba 1], která je však v této listině označena jako **zástupkyně**. Z textu listiny nelze v žádném případě dovodit, že by vzorky byly [Osoba 1] darovány; [Osoba 1] zde vystupuje jako zástupce Československé akademie věd a je nerozhodné, že v té době byla vědeckou pracovnící ČSAV, a nikoliv statutárním orgánem. Podstatné je to, že jí vzorky byly pouze předány (nikoliv darovány); z listinných důkazů vyplývá, že byly darovány Československé akademii věd, tedy přesněji řečeno, tehdejší Československé socialistické republice s tím, že správu těchto vzorků vykonávala dále ČSAV. [Osoba 1] v této záležitosti vždy vystupovala jako zástupce ČSAV; obdobně jako v případě předchozích dvou darování na základě aktů ze dne 30. 4. 1971 a 14. 6. 1973 jako zástupci ČSAV vystupovaly osoby v těchto listinách uvedené – viceprezident Rosický podle aktu z 30. 4. 1971 a akademický pracovník ČSAV [Osoba 5] podle aktu ze 14. 6. 1973. Soud prvního stupně k tomu správně zhodnotil všechny provedené důkazy, zejména pak poukázal na zprávu o studijní cestě do SSSR ve dnech 6. až 14. 6. 1977 zpracovanou samotnou [Osoba 1], v níž tato jednoznačně uvádí, že *dne 10. 6. 1977 v 11:00 hodin jí byl slavnostně předán ... ředitelem GEOCHI AV SSSR vzorek Měsíce odebraný v srpnu 1976 SAS xxx v oblasti xxxx a další části vzorků odebraných SAS xxx (0,26 g) a xxx (0,25 g)*. I z tohoto textu je zřejmé, že [Osoba 1] si musela být vědoma toho, že vzorky jí nejsou darovány osobně, ale že je přebírá jako zástupkyně ČSAV, tedy subjektu zcela odlišného. V řízení před soudem prvního stupně pak svědek [Osoba 2], tehdejší spolupracovník [Osoba 1], která byla jeho nadřízenou v týmu, který měl na starost výzkum měsíčních vzorků v ČSAV, popsal způsob nakládání s těmito vzorky a jejich uskladnění. O žádném darování [Osoba 1] svědek nic nevěděl, připustil toliko, že [Osoba 1] jako vědecká pracovnice k nim měla přístup a mohla s nimi v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

vědeckého výzkumu nakládat, nikoliv ovšem že by je vlastnila. Tento svědek stejně jako další svědek [Osoba 3] shodně uvedli, že vzorky měsíčních hornin nebylo možné darovat fyzickým osobám, jediný na světě známý případ, kdy došlo k darování fyzické osobě, byla vdova po akademiku [Osoba 7], který je ostatně znám i mediálně.

30. Soud prvního stupně tak správně hodnotil všechny provedené důkazy a dovodil, že [Osoba 1] nemohla být oprávněnou držitelkou uvedených věcí tak, jak předpokládal § 134 odst. 1 obč. zák. ve spojení s § 130 obč. zák., neboť nebyla se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře o tom, že by jí věc právem patřila. § 130 odst. 1 věta druhá obč. zák. vycházel z toho, že v pochybnostech se má za to, že držba je oprávněná; oprávněnost držby však v řízení byla spolehlivě vyvrácena provedenými důkazy. K tomu odvolací soud dodává, že Ústava Československé socialistické republiky – ústavní zákon č. 100/1960 Sb. – umožňovala osobní vlastnictví občanům ke spotřebním předmětům, zejména pak k předmětům osobní a domácí potřeby, rodinným domkům, jakož i úsporám nabytým prací s tím, že osobní vlastnictví je nedotknutelné (čl. 10 odst. 1 uvedeného ústavního zákona). Ústava preferovala tzv. socialistické společenské vlastnictví, které mělo dvě základní formy, a to státní a družstevní s tím, že čl. 8 odst. 2 ústavního zákona demonstrativním výčtem stanovil, co je zejména národním majetkem. Vzorky měsíčních hornin nebo vzorky planet získané v rámci kosmického výzkumu zde uvedeny nejsou, nicméně z povahy věci je zřejmé, že takto specifické věci by jen těžko mohly být ve vlastnictví fyzické osoby, a to s ohledem na jejich specifčnost a nevyčíslitelnou hodnotu, jakož i to, jakým způsobem byly získány: získávány byly pouze v rámci kosmických výzkumných programů, které prováděly pouze vybrané státy, zejména SSSR a USA. Tehdejší ČSSR vzorky měsíčního prachu získala darem od SSSR zastoupené Akademií věd SSSR, jak bylo v řízení prokázáno. Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně o tom, že žalovaná si i vzhledem ke svému vědeckému postavení a pracovním úkolům jako vědecké pracovnice musela být vědoma toho, že vzorky měsíčních hornin, které převzala v rámci své zahraniční pracovní cesty v roce 1977 v SSSR, respektive vzorky měsíčních hornin, k nimž měla na základě svých pracovních povinností přístup, nemohou v žádném případě být v jejím vlastnictví. Žádné vzorky měsíčních hornin jí nebyly darovány, když z provedených důkazů jasně vyplývá, že vzorky jí byly vždy předány pouze jako zástupci ČSAV. Soud prvního stupně k tomu správně poukázal též na ostatní provedené důkazy, zejména pak na korespondenci ze sedmdesátých let mezi ČSAV a Akademií věd SSSR; skutková zjištění, která soud prvního stupně v tomto směru učinil, jsou zcela správná a jen potvrzují závěr o tom, že uvedené vzorky [Osoba 1] darovány nebyly a [Osoba 1] si toho musela být velmi dobře vědoma. Odvolací soud tak shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že [Osoba 1] se nestala vlastníkem předmětných věcí na základě institutu řádného vydržení podle § 135a obč. zák. ve znění účinném od 1. 4. 1983 do 31. 12. 1991.
31. Odvolací soud souhlasí s názorem soudu prvního stupně o tom, že [Osoba 1], respektive žalovaná jako její právní nástupkyně, se nestaly vlastníkem uvedených věcí ani na základě institutu mimořádného vydržení podle § 1095 o. z. ve spojení s § 1096 o. z. Z ust. § 1095 o. z., vyplývá, že podmínkou mimořádného vydržení není, na rozdíl od řádného vydržení, poctivá držba podle § 992 o. z., respektive pro dobu držby před 1. 1. 2014 držba oprávněná podle § 130 odst. 1 obč. zák., ale nedostatek nepoctivého úmyslu držitele. Soudní judikatura dovodila, že o nepoctivý úmysl jde tehdy, jestliže jednání držitele při nabytí a výkonu držby nebylo úmyslně poctivé, tedy morální v obecném smyslu. Důkazní břemeno ohledně nepoctivého úmyslu držitele tíží toho, kdo vydržení popírá, tedy v daném případě důkazní břemeno tížilo žalobce (rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 4. 2022, sp. zn. 22 Cdo 3387/2021, publikovaný ve Sbírce Nejvyššího soudu, svazek 2, ročník 2023, uveřejněný pod pořadovým číslem 15/2023 na straně 101).
32. Soud prvního stupně zhodnotil podmínky mimořádného vydržení a dovodil správně, že tyto nejsou splněny, když na straně [Osoba 1] není splněna podmínka nedostatku nepoctivého úmyslu držitele tak, jak stanoví § 1095 o. z. ve spojení s § 1096 odst. 2 o. z. a § 3066 o. z. ohledně započtení doby [Osoba 1] do doby pro mimořádné vydržení žalované. Jak soud prvního stupně vysvětlil, [Osoba 1] si musela být vědoma toho, že pokud vzorky měsíčních hornin, k nimž v rámci plnění svých

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

pracovních povinností a badatelské práce měla přístup, poté když její pracovní poměr k Akademii věd České republiky skončil, měla nadále ve svém držení, tak tak činí neoprávněně, neboť skončením pracovního poměru její pracovní povinnosti vůči Akademii věd České republiky skončily, [Osoba 1] nebyla oprávněna tyto vzorky dále jakkoliv zadržovat nebo je bez souhlasu žalobce, mít u sebe. Zjevně je držela bez toho, aniž by si takovýto případný souhlas vyžádala; ostatně nic takového žalovaná v řízení ani netvrdila. Byla si tedy vědoma toho, že vzorky nejsou v jejím vlastnictví, a je proto třeba dovodit jednoznačný závěr o tom, že na její straně byl dán nepoctivý úmysl držitele, tedy [Osoba 1] nebyla oprávněný držitel, ale neoprávněný držitel, jejich držba nebyla činěna v poctivém úmyslu. Skutečnost, že žalobce od [Osoba 1] při skončení jejího pracovního poměru vzorky nepřevzal protokolárně, nepostrádal je a svého vlastnického práva se domáhá reivindikační žalobu až poté, kdy žalovaná podala žádost o vývoz těchto vzorků z území České republiky Ministerstvu kultury, je z hlediska posouzení důvodnosti žaloby nerozhodná.

33. Soud prvního stupně správně zhodnotil i jediný důkaz svědčící ve prospěch žalované, a to dopis z 9. 4. 2019, vystavený k žádosti žalované institutu Institutem obecné historie RAV, když tento důkaz nepovažoval za relevantní, a to z důvodů, které uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí. V tomto směru lze odkázat na přesvědčivé zdůvodnění rozsudku soudu prvního stupně.
34. Soud prvního stupně žalovanou správně poučil při jednání dne 22. 1. 2025 o nutnosti doplnit skutková tvrzení a označit důkazy podle § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. k tomu, že předmětné vzorky byly darovány Akademií věd Sovětského svazu právní předchůdkyni žalované [Osoba 1], současně ji poučil o následcích neunesení břemene tvrzení a břemene důkazního. Na výzvu žalovaná sice reagovala, avšak důkazy jí označené nebyly způsobilé správnost jejího tvrzení prokázat, což soud prvního stupně rovněž správně zhodnotil. Odvolací soud tak shodně se soudem prvního stupně uzavírá, že žalované k předmětným vzorkům měsíčního prachu, jejichž vydání se žalobce domáhá, nesvědčí žádný právní titul a žalobce se tak oprávněně domáhá ochrany svého vlastnického práva reivindikační žalobou podle § 1040 o. z.
35. Odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. e) a g) o. s. ř. tak naplněny nejsou. Soud prvního stupně proto nepochybil, když žalobě na vydání věcí vyhověl a odvolací soud tento jeho věcně správný rozsudek potvrdil podle § 219 o. s. ř. ve výroku I. ve znění, které obsahuje upřesnění žalobního petitu tak, jak jej žalobce provedl při jednání dne 5. 11. 2025. K tomu odvolací soud připomíná, že součástí výroku rozsudku je žalovanou podaná žádost o vydání osvědčení podle zákona č. 71/1994 Sb. pro trvalý vývoz z území České republiky ze dne 15. 7. 2020, jak je specifikována ve výroku I. tohoto rozsudku.
36. Soud prvního stupně postupoval správně i v nákladových výrocích účastníků a státu, když tyto jsou správně odůvodněny § 142 odst. 1 o. s. ř. pokud jde o nákladový výrok účastníků a § 148 odst. 1 o. s. ř. ohledně nákladů řízení státu. Odvolací soud proto napadený rozsudek potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný i v těchto výrocích.
37. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. Žalobce měl i v tomto řízení úspěch a přísluší mu tak náhrada nákladů řízení sestávající z paušální náhrady jeho hotových výdajů: 3 úkony po 300 Kč podle § 151 odst. 3 o. s. ř., § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 5. listopadu 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.

Mgr. René Fischer v.r.
předseda senátu

Příloha: žádost o vydání osvědčení podle zákona 71/1994 Sb. o prodeji a vývozu předmětů kulturní hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, pro trvalý vývoz z území České republiky ze dne 15. 7. 2020, ev. č. žádosti 03-15-07-2020-NM

Shodu s prvopisem potvrzuje A. K.